

benega „nepripristranskega“ odnosa nasproti sebi, nobenega eklektičnega omahovanja med naziranjem, ki odraža objektivne notranje težnje sodobne resničnosti, in med naziranjem, ki se tej resničnosti v odkriti ali prikriti obliki upirajo ter se pri tem izgubljajo v miselnih abstrakcijah, v bolj ali manj potvorjenih ideoloških izrazih nečesa, kar je bilo nekoč resnično, kar pa je danes izgubilo vse pogoje za svoj obstoj. V tem smislu, v pogledu izbire med resnico in neresnico, mora biti vsaka napredna znanost pristranska. V tem smislu je treba govoriti o politični znanosti in znanstveni politiki sodobne najnaprednejše družbene plasti. Tako se vprašanje postavlja tudi pred slovensko znanostjo kot znanostjo naroda, katerega usoda je popolnoma odvisna od uspeha tistih teženj, katerih zmaga pomeni edini izhod iz sodobne krize družbe in znanosti.

V cvetočem vrtu

Igo Gruden

Mirna so drevesa, ptiči v njih molčijo,
zdi se mi, da slišim dihati jih z vej;
samo včasih listi v mrak zašelestijo,
tih šepet v daljave gre s cvetočih mej,
trave vzvalovijo, s črešnje pade cvet,
in nato se vase spet zamakne svet.

Blizu mi je vsaka vejica in bilka,
sestre bi jim rekel, cvetu rekel brat,
sapica najtišja kot bregov znanilka,
ki jih je nemirno šlo srcé iskāt:
bomo kdaj k obali našli pot domov?
Skoro, skoro pali bomo vsi čez krov.

Jesenska pesem

Igo Gruden

Ptice selivke, kam v mraku nad mano letite,
ki se oziram za vami kot ptič zaostali?
Zarje jesenske v zapadu mehkó so razlite,
svetle gorele vam bodo na daljni obali.

Zvezde nobene še ni, le večernica sveti,
lina samotna se zdi razsvetljena v vsemiru:
mnogo ljudi brez spomina je videla umreti,
mene do poznih noči koprneti v nemiru,